

Kleine Willie

Kleine Willie kon al zelf zijn boterhammen smeren, in drie minuten en dertig seconden. Hij kon zijn veters in zeven seconden strikken. Hij kon binnen vier minuten in slaap vallen, als hij dat wou. Hij kon wielotjes onder zijn schoenen binden en de straat afrollen. Kleine Willie belegde een broodje met een plak kaas, bond wielotjes onder zijn schoenen en gleed naar restaurant *Schone Schijn*.

Kleine Willie. Voor zijn leeftijd was hij niet klein. Eén meter vijftig en schoenmaat zevenendertig om precies te zijn. Hij was de zoon van Grote Willie en tien jaar en een half.

Als Kleine Willie naar het restaurant rolde, kwam hij via de Goudbloemstraat in de Sputnikstraat, en daarna in de Melkwegdreef, die bergaf liep. De rijhuizen veranderden in losstaande landhuizen en kleine villa's in lichtgeel en roze. Achter de hekken groeiden oude takken met verdorde bladeren. Er hadden ooit stokrozen en trompetbloemen aan de gevel gehangen, maar het had al maanden niet geregend en niemand gaf de planten water. Kleine Willie rolde langs de linkerkant, om een blik op te vangen van nummer veertien. Er was nooit beweging en de takken van de bomen klommen tot boven de ramen, waardoor het leek dat het huis onbewoond was.

Het huis had drie verdiepingen en veel kleine ramen met witte, kanten gordijnen. Boven de deur, die met goud verguld was, stond in sierlijke letters 'Villa Magnolia, 1932'.

Kleine Willie beeldde zich in welke feestjes hier vroeger gegeven werden, met appelpunch, een rondvliegende papegaai en dames en heren in witte en lila satijnen pakken.

De kinderen van de stad fluisterden dat Esmeralda Jonagold hier vroeger woonde. De kinderen zeiden dat er binnen een eekhoorn leefde die liedjes van Esmeralda zong. Dat de paus verliefd op haar was. Esmeralda Jonagold was een beroemde zangeres. Villa Magnolia was de zomervilla waar ze dertig jaar geleden af en toe feesten hield. Haar liedjes waren zo bekend dat alle moeders van het land ze voor hun kinderen zongen. Er was zelfs een parfum naar haar genoemd: *Elixir d'Esmeralda*.

Dat zong de moeder van Kleine Willie altijd. Nu was ze er niet meer. Achter de ramen klonk een piano. Of zat dat liedje in zijn hoofd? Hij drukte zijn handen op zijn oren, en liet ze dan weer los. Niets. Hij hoorde niets.

Kleine Willie ging op de stoep zitten en gooide steentjes naar de overkant. Er was niemand op straat. Hier viel toch niets te beleven. Hij woog de kiezels in zijn hand en keek naar het droge asfalt. Er liepen straaltjes zweet over zijn voorhoofd. Hoe vaak zou Esmeralda hier gelogeed hebben? Wanneer was ze hier voor de laatste keer? Sommigen zeiden dat Villa Magnolia verkocht was aan een rijke sjeik die de zomervilla zou restaureren. Anderen zeiden dat ze er een museum van zouden laten maken. Of dat als niemand er iets aan zou doen het hele huis in elkaar zou storten.

Kleine Willie bedacht dat hij later even beroemd zou worden als Esmeralda Jonagold. Eerst zou hij aandelen kopen en rijk worden. Met dat geld zou hij op de beurs speculeren en gladgestreken hemden dragen met manchetknopen. Hij droomde ervan een huis te bouwen in het Amazonewoud en een ijsfabriek te openen. Als hij groot was, wilde hij basketballen en diepzeeduiken. Hij zou zichzelf leren goochelen en beroemde tv-presentatrices in tweeën zagen. Uiteindelijk zou hij zo bekend worden dat hij uitnodigingen kreeg van de Kroonprinses om met haar karaoke te zingen in de Koninklijke Serres. Met zijn fortuin zou hij dan de fontein in deze stad repareren en ze terug laten blinken en bloemen aan de balkons hangen. Hij zag het helemaal voor zich: de mensen zouden hem tot burgemeester kronen en hem door de straten dragen op een bloementroon. Hij zou Sheila duizend dollar schenken om de vachten van alle straathonden schoon te schrobben.

Kleine Willie zat op de stoep en gooide met keien. Zijn schoenen waren een beetje te groot. Hij kon heel goed dromen.

Prietpraatjes

Olle van de krantenwinkel las roddelblaadjes onder de toog van zijn krantenwinkel. *Bonjour!* en *Prietpraatjes* doorbladerde hij het liefst. Hij nam een nougatreep met bosbes van het rek, rekende hem niet af en at hem blokje na blokje op. In de boekjes las hij over sterren en glitter, over strandvakanties, echtscheidingen en zangwedstrijden.

De stad was stil. Bijna niemand kwam naar de krantenwinkel van Olle. Hij verkocht wel eens een postzegel of een doosje kauwgum, maar meestal was hij alleen in de winkel. Soms rolschaatste Kleine Willie voorbij en kocht hij een waterijsje of een rolletje pepermunt. De nougatrepen lagen al een paar maanden in de rekken. Het was zo warm dat de meeste mensen de hele dag binnen bleven, met de rolluiken naar beneden.

‘Goemorgen,’ zei Kleine Willie, en hij rolde de winkel binnen.

‘Sinaasappel?’ vroeg Olle, die rechtstond en naar de kleine vriezer slofte. Kleine Willie knikte en legde losse munten op de toonbank. Ondersteboven las hij een stukje uit het glimmende tijdschrift.

‘*Prietpraatjes* is deze ochtend geleverd,’ fluisterde Olle, terwijl hij de verpakking openscheurde en het sinaasappelijsje aan Kleine Willie gaf. Met het houten stokje in zijn hand gleed hij de winkel uit en liet hij het belletje nog eens gaan.

Olle las alle boekjes uit zijn krantenwinkel van voren naar achteren. Het nieuwe zomernummer van *Prietpraatjes* was gewijd aan Esmeralda Jonagold, een van de bekendste supersterren van de vorige eeuw. De journalisten schreven dat Esmeralda al vier jaar niet meer in het openbaar gezien was. Er stond een interview in het blad met haar voormalige manager, die vertelde dat hij jaarlijks drieduizend voorstellen van muzikanten kreeg om hits voor haar te maken, maar dat ze nooit antwoordde. Ze wou dat de mensen zich haar herinnerden zoals ze op haar toppunt was: met gouden haren, in de zon, stevig op haar witte discoschoenen, tijdens het Fonteinfestival van 1966. Het was heet die dag, het water van de fonteinen fonkelde in de lucht en Esmeralda zong de ene na de andere hit, haar krachtige stem klonk boven het orkest, als een nachtegaal.

In het midden van het tijdschrift stonden foto's van haar, meer dan veertig jaar geleden, op het toppunt van haar carrière. Ze droeg lange witte handschoenen tot over haar ellebogen en hief een glaasje kersenlikeur naar de camera. Olle hield de foto dicht bij zijn gezicht. Zo dicht dat zijn neus tegen het fotopapier kwam. Was die foto nu gemaakt in Restaurant *Schone Schijn*? Onderaan het artikel stond:

Er is weinig geweten over de gezondheid van Esmeralda Jonagold. Sommigen beweren dat ze zich in een kuuroord in Zwitserland bevindt en revalideert na een zware val.

Olle sloeg het boekje dicht, zweette onder zijn oksels en stak drie blokjes nougat in één keer in zijn mond.